

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 561/2021
16.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Нермин Ајдиновић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља у Новом Пазару, чији је пуномоћник Рефија Гарибовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4170/19 од 26.10.2020. године, у седници од 16.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4170/19 од 26.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 37/19 од 26.09.2019. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог бр ... од 01.11.2016. године којим је тужили отказан уговор о раду и тужени је обавезан да тужиљу врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 172.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4170/19 од 26.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је доставила одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује у чему се састоји битна повреда поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињена пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била запослена на неодређено време по основу уговора о раду од 21.10.2015. године, на пословима Побижаним решењем од 01.11.2016. године тужили је отаказан уговор о раду са позивом на одредбе члана 179. став 3. тач. 1. и 8. Закона о раду и члана 19. Уговора о раду, због одбијања да обавља послове на које је распоређена, непоштовања радне дисциплине и понашања које је такво да не може да настави рад код пословаца. У решењу је наведено да тужила од 2012. године одбија и избегава да обавља послове свог радног места, да је о томе ВД директора обавештен писаним путем 15.10.2012. године, након чега је тужили упућено упозорење о постојању отказних разлога 19.10.2012. године, да јој је 11.06.2013. године упућено ново упозорење о постојању отказних разлога, да је тужила упозорењем и захтевом од 22.04.2014. године позвана да преузме послове одређене уговором о раду под претњом отказа, да је 29.04.2014. године одбила да повређеном раднику попуни повредну листу, и да је дана 27.09.2016. године ВД директора туженог покушао да тужили скрене пажњу на неизвршавање радних обавеза понудивши јој да прихвати радне обавезе, што је тужила одбила. Пре доношења отказног решења, тужили је 03.10.2016. године достављено упозорење о постојању отказних разлога, у коме је наведено да су се стекли услови за отказ уговора о раду у смислу члана 179. став 3. тач. 1. и 8. Закона о раду и члана 121. став 3. тач. 1. и 8. Колективног уговора туженог, због непоштовања радне дисциплине које се састоји у томе што тужила одбија да извршава послове утврђене уговором о раду и не поштује радну дисциплину прописану актима послодавца, јер од потписивања уговора о раду 28.09.2012. године није извршила ни један посао предвиђен тим уговором, као ни уговором од 21.10.2015. године, да није поступила по наредби од 20.12.2012. године да у остављеном року положи стручни испит, да два достављена упозорења о постојању отказних разлога од 22.04.2014. године и 24.12.2014. године нису утицала на промену понашања тужиле и да је на састанку са ВД директором туженог одржаном 27.09.2016. године одбила да обавља уговорене послове. Тужила се изјасила на наводе из упозорења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је решење којим је тужили отказан уговор о раду поништено као незаконито и тужбени обавезан да тужилу врати на рад.

Тужили је стављено на терет да од закључења уговора о раду 2012. године није обављала послове свог радног места и није поступила по наредби из исте године да у остављеном року положи стручни испит. Правилан је закључак нижестепених судова да је за наведене радње, које су квалификоване као непоштовање радне дисциплине, истекао рок застарелости из члана 184. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 54/09), којим је прописано да послодавац запосленом може дати отказ уговора о раду у случају из члана 179. тачка 3. тог закона, између осталог, у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа, па је у односу на наведене радње очигледно протекао рок застарелости из ове законске одредбе. У односу на отказне разлоге из побижаног решења који се односе на одбијање тужиле да дана 12.10.2012. године, изврши примопредају послова од референта који је послове раније обављао, и да је дана 29.04.2014. године одбила да повређеном раднику попуни повредну листу, правилан је закључак нижестепених судова да у односу на ове радње тужила није писмено упозорена на постојање отказних разлога у смислу члана 180.

Закона о раду, па у овом делу тужилји није омогућено право на одбрану. У побијаном решењу позива се и на отказни разлог који се односи на усмени разговор ВД директора туженог са тужиљом 27.09.2016. године, којом приликом је тужилја одбила обављање уговорених послова. Међутим, у отказном решењу није конкретно наведено у чему се састоји неизвршавање послова из уговора о раду и када су конкретне радње морале бити предузете, односно није наведено време, место и начин извршења повреда радне обавезе или радне дисциплине. Зато је правилно побијано отказно решење поништено као незаконито, јер нису испуњени законски услови из члана 179. став 3. тач. 1. и 8. Закона о раду, па је тужени у обавези да тужилју врати на рад, у складу са чланом 191. став 1. тог закона.

Нису од значаја ревизијски наводи да тужилја и пре побијаног отказног решења није поштовала радну дисциплину, јер раније понашање тужилје није било предмет ове парнице. Неосновани су ревизијски наводи да су у Уговору о раду у тачки 2. и 3. јасно и недвосмислено наведени задаци и опис послова које тужилја обавља, јер у отказном решењу није конкретно наведено које послове тужилја није извршавала и када су одређене радње у оквиру тих послова морале бити извршене. Зато се ревизијом неосновано истиче погрешна примена члана 179. тачка 3. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић